

FOHASZ

Arad gyászünnepén, könyörgés
 És hála száll Hozzád, Ég Ura.
 Kicsi szívünk boldogan dobog,
 Nagy szeretettel Feléd lobog.

Nagy örömet szereztél nekünk:
 Csonka hazánk megnagyobbodott,
 De, add vissza, — kérünk, — ősi jussunk,
 Hogy a régi határig eljussunk.

Boldogok vagyunk, hogy a mienk
 Már kincses Kolozsvár és Zágon.
 Mienk sok értékes földdarab,
 De megváltásra vár még Arad.

Ezt a drága, megszentelt földet
 Visszavárja minden magyar szív,
 Mert fájó lelkünk majd megszakad,
 Hogy szentelt földünk még nem szabad!

Barabás Ilona.

Tanítások.

1941. szeptember 3. hete.

Olvasmánytárgyalás.

III. OSZTÁLY.

A tanítás anyaga: Fazekas E.: Ifjú Szabó Laci c. olvasmány tárgyalása.

Nevelési cél: a magyar gyermek bátor és tettekre kész.

I. Előkészítés. a) Számonkérés. A mult órán tárgyalt olvasmány számonkérése.

b) Célkitűzés. Ismertem egy derék, bátor magyar gyermeket! Szeretnétek-e tudni, mit csinált? Elolvasom nektek! Ezt a derék magyar gyermeket úgy hívták: Ifjú Szabó Laci.

II. Tárgyalás. a) Az olvasmány bemutatása.

Ifju Szabó Laci.

Kecskemét városának határában terül el a híres bugaci puszta. Nagy része még ma is legelő. Rajta hatalmas ménesek és gulyák tanyáznak.

Ezen a pusztán él a kis Szabó Laci. Apja pásztorember. Laci is ott nőtt fel a szabad pusztaságon. Még csak tizennégy

éves. De ügyes gyerek. Jó szolgálatot tesz apjának. Sokszor helyettesíti, amikor az öregnek be kell fordulnia a városba.

Laci apja egyszer valami írást hozott a városból. A gyerek hamar kibetűzte.

— Lóverseny lesz Kecskeméten!

— No, fiam, ezen én is részt veszek! Érmeket is lehet ám ott nyerni! — mondta Laci édesapja.

A fiú örömmel fogadta az újságot. Arra kérte apját, hogy ő is ott lehessen a lóversenyen. Hadd lássa a győzelmet! Hadd lássa, amikor átadják az érmet az édesapjának!

— Melyik lovon megy, édesapám?

— A *Kicsikén*. Annak a lába a legjobb a futásra.

Aznap este nem is esett másról szó a gulyások és csikósok közt, mint a lóversenyről. Az tetszett nekik legjobban, hogy szőrén lehet megülni a lovat. Nosza, Laci édesapján kívül több vállalkozó is akadt, aki szintén meg akarta menteni Bugac becsületét! Lett ott hamarjában olyan futtatás, hogy szegény lovak nem tudták mire vélni a nagy hajszát!

Laci irigykedve nézte a nagy készülődést. Bárcsak már ő is nagy lenne, hogy részt vehetne az ilyen dolgokban! Milyen nagy gyönyörűség is lehet az, ha valaki nyer! Győz! Kicsi szíve megdobbant, hogyha erre gondolt.

Forró augusztusi nap perzselte a rét fűvét. Közeledett a verseny napja. Az izgalom egyre nőtt a pusztán.

Laci édesapja mindennap többet és többet lovagolt. De csak szőrén ülte meg a lovat, mert erre jelentkezett. Be is írták nevét a nagy könyvbe. Azután lelkére kötötték, hogy szeptember ötödikén pontosan ott legyen Kecskeméten a lóverseny helyén. Lesz ott a környék minden városából versenyző, meg néző is elég. Még a díjakat is megmutatták. Szép ezüst paripa, kehely, órák, lovaglópálcák, nyergek és érmek voltak már egybegyűjtve.

— No, de azért nem ez a fontos, hanem a dicsőség! — mondták neki.

— Ugy van, ugy van, a dicsőség! — hagyta rá az öreg.

El is mesélte Bugacon, amit a városban látott és hallott.

— Aztán jól igyekezzék ám kend, mert megnézzük! — mondták az öregnek a pusztai fiai.

De bizony ebből nem lett semmi, mert egy napon az öreg Szabó lebukott a *Kicsike* lováról. Ugy megütötte a térdét, hogy azzal bizony nem igen tudná szorítani a lovat. A versenytől pedig már csak néhány nap választotta el.

Szomorúan pipázgatott az öreg a subán.

— Oda a hír, oda a dicsőség! — gondolta nagy bánattal.

Laci nagyokat pislantva ült mellette. Egyszer csak megszólalt:

— Elmegyek én apám helyett! Megülöm én is szőrén a lovat!

Az öreg csak nevetett.

— Gyerek vagy te még oda! Agyongázolnának!

— Ha itt a pusztán nem gázolnak agyon, akkor talán ott se!

Hogy esett, hogy nem, Laci mégis csak bement a versenyre a *Kicsike* hátán. Elcsodálkozott, amikor meglátta a sok ezer embert. Egy kicsit meghökkent. Azért mégis odaállott a versenyzők közé.

Nagykarimájú kalapját az álladzóval jól megerősítette, hogy futás közben el ne veszítse.

— Talán te is versenyzel, gyerek? — kérdezték tőle.

— Versenyzek hát! — felelt Laci bátran s mindjárt felpattant a lovára.

A zászló a magasba lendült s a lovak megindultak. Majd prüszkölve száguldottak. A *Kicsike* is Lacival. Jól bírta az iramot. Csak a fordulónál tudtak elébe kerülni. A célnál mégis negyedik lett.

Dörgő tapssal üdvözölte a nézők tábora a fiatal versenyzőt. Laci arcán meg a boldogság piros rózsái nyíltak, mikor keblére tűzték a szép ezüstérmet.

Sok ilyen bátor és tettekrekész gyerekre van szüksége a magyar hazának. A kis Szabó Laci bizonyosan vitézségi érmet is fog még kapni e mellé az ezüst érem mellé, hogy ha majd felnő.

Fazekas Ernő.

a) Az olvasmány által keltett élmény megbeszélése. Mi tetszett nektek ebben az olvasmányban? Miért szeretjük a kis Szabó Lacit? Ti is szeretnétek ilyen dicsőséget? Mit gondoltok, büszke volt rá az édesapja? Hát még a bugaciak? Miért nem lett első a futtatók között? Ha megnő, bizonyosan ő lesz az első!

c) Az olvasmány olvastatása, szómagyarázat, megbeszélés.

d) Az olvasmány tartalmának elmondatása összefüggően.

III. *Összefoglalás.* Megbeszélés alapján. Ki szerette, melyik nagy költőnk a magyar pusztát? Ő írta ezt is a magyar pusztáról.

PUSZTÁN SZÜLETTEM.

Pusztán születtem, a pusztán lakom,
Nincs födeles, kéményes hajlékom,
De van eserényem, van jó paripám:
Csikós vagyok az alföldi rónán!

Szörén szoktam megülni a lovat.
Ha ide vagy oda útam akad;
Nem szükséges a nyereg a hátán:
Csikós vagyok az alföldi rónán!

(Petőfi Sándor.)